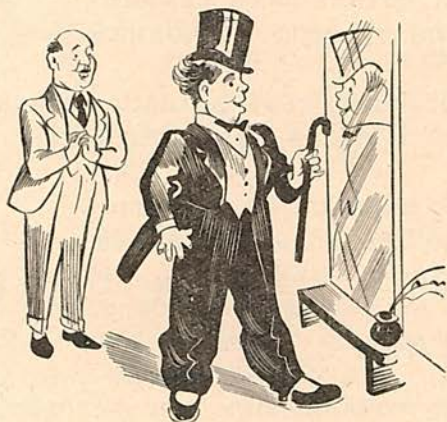

със колосана яка
и съ бастунче във ржа.

Нѣмаше да го познаятъ,
ще го гледатъ, ще се маятъ:

туй ли е нашъ Вуто, бре,
що на нивата оре

въвъ потури, а пѣкъ тука,
със бастуна чука, чука!

Почна се животъ честитъ.
Харчеше нашъ Вуто ситъ,

весель бодъръ и доволенъ
отъ живота преоколенъ.

Днесъ на кино, утре въ баръ,
Вуто бѣше като царъ.

Пустаналь бѣше му той края
отъ доволството омаянъ.

А пѣкъ хитриятъ водачъ,
използвачтъ Каркалачъ,

си потриваше рѣцетъ,
безъ да спира да пресмѣта,

какъ ли да го надхитри,
та спестенитъ пари

— ехъ, тѣзъ хубави парички,
нуждни нему и на всички! —

нѣкакъ да му обере,
безъ той туй да разбере.

И успѣ — веднажъ, когато
хапнали си пребогато,

върнаха се следъ гуляй —
отъ локала „Златенъ рай“,

Каркалачъ се въ мигъ престори
на заспаль и щомъ затвори

Вуто взоръ въвъ сънь дълбокъ,
Каркалачъ се като смокъ

до леглото му примъкна,
портмонето му измъкна

